

bagved. Finantslovens Hovedbetydning er imidlertid netop ogsaa den at kunne, ved ikke volbsomme Indgreb i det Bestaaende, ved ikke volbsomme Nægtelser af det, der er nødvendigt til Statsstyrelsen, men dog ved Nægtelser af visse Summer, bevise, at Thinget ikke overseer den Indflydelse, det har og bør have, og derved tillige at bringe i Erindring, hvorledes det egentlige Forhold er, at man nemlig er berettiget til at negte saadanne Krav fra Regjeringens Side, som man efterhaanden holder sig overbevist om ikke alene ere overflødige, men endogsaa skadelige — jeg siger, det er netop Hovedmålet i den constitutionelle Stat til at faae den til at skride fremad gennem Reformer og forhindre Omvæltninger, at man benytter og kan benytte denne Ret, som en ganske regelmæssig Sag, det tør ikke nægtes; thi komme vi bort fra, at slige Bevillinger kunne nægtes, og bliver det gjort gjældende som Noget, Regjeringen staaer fast ved, at Lovene paa den Maade herske over Finantsloven, saa at en Nægtelse paa en Finantslov skal have anden Betydning end den simple Nægtelse, det, at man har troet det urigtigt at give Pengene, skal det absolut føre til disse store, høie Regioner, Omvæltning af Regjeringen, Opøsning af Rigsdagen etc., saa siger jeg: Lad os da ligesaagodt komme til Forsøget først som sidst; thi da har man ikke, det er min Overbetydning — man gjøre da gjældende, at jeg har dømt feil — valgt den rigtige Maade for en jævn Udvikling af Forfatningen.

Wille: Den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har idag givet en Udvikling af et nyt Spørgsmaal, som griber væsentligt ind i det foreliggende Finantslovforslag, og det bliver derfor lidt vanskeligt for mig nu at komme tilbage til det Punkt, der egentlig ligger os imellem. Den ærede Rigsdagsmand er kommen ind paa særdeles mange Ting; det er endog gaaet ham, som det gif Mr. Dick, at han usforvarende ogsaa har faaet Carl den Førstes Hoved ind i sin Tale. Jeg skal imidlertid ikke følge ham i nogen af disse historiske Excursioner, men søge at føre Sagen tilbage til det, der igaar var imellem os. Dog

maa det først være mig tilladt at gjøre en Bemærkning med Hensyn til en Sigtelse, der blev fremført af den ærede Rigsdagsmand, en Sigtelse, som blev understøttet af meget kraftige „Hør“ fra forskjellige Sider, og som gif ud paa, at jeg var saa særdeles tilbøielig til at bruge fremmede Ord. Den ærede Rigsdagsmand, der har opholdt sig saa længe i Frankrig, vidste paa eengang ikke, hvad „monstrøs“ var, eller ibetmindste affecterede han Uvidenhed derom, og bad om at faae det oversat, hvad der gjorde overordentlig megen Lykke; thi det er allerede længe siden, at den Tro er indført i Folkethinget, at naar man bruger et fremmed Ord, er det en Tort, man har gjort hele Forsamlingen; Ingen har seet Sagen fra den anden Side, at man billigvis kan forlange, at Folk, der sidde i en lovgivende Forsamling, ere bekendte med de ganske almindelige fremmede Ord, der ere blevne courante i vort Sprog, og som man ikke let kan undvære til Udviklingen af sine Tanker. Ja, det gif endogsaa forleden Dag saavidt, at da den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), der dog er saa overordentlig kundskabsrig, ogsaa med Hensyn til disse fremmede Ord, kom til at bruge Ordet odium, gjorde han strax en Undskyldning for at have optaget dette Ord fra Rigsdagsmanden for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Mørk), og forklarede undskyldende, hvad det betød. Jeg maa sige, at dette er Noget, der i høi Grad forbauser mig, navnlig naar det kommer fra den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning); thi det kan dog ikke være skult for Forsamlingen eller overseet af den, at han idelig og idelig i sit Foredrag indblander en Masse af fremmede Ord, hentede fra en Mængde forskjellige Sprog, snart franske, snart engelske, snart tyske osv. Da den ærede Medlem idag læste et engelsk Udtryk op af den Lov, han citerede, oversatte han det strax; men ved mange Leiligheder har den ærede Rigsdagsmand brugt de allervanskeligste fremmede Ord, uden at give nogen Oversættelse af dem. Den ærede Rigsdagsmand har særlig lagt sig efter de levende Sprog, og holder sig derfor navnlig til dem, og det i den Grad, at han igaar ved at nævne de latinske Ord in nuce udtalte